

# AOTEAROA

## Země Dlouhého Bílého Mraku – New Zealand 2008

**Hlavní město:** Wellington (379tis. Obyv.)

**Rozloha:** 269 km<sup>2</sup>



### Z historie

cca rok 1300 Maoři asi před tisíci lety pronikli na dlouhých kánoích na ony dva ostrovy v Jižním Pacifiku, které se dnes nazývají Nový Zéland.

1642 nizozemský mořeplavec Abel Tasman objevil ostrovní svět, který dosud nebyl vyznačen na žádné mapě světa. Bohužel pochybil, když v domnění pozdravu fanfárou trubače přijal výzvu k boji. A tak Tasman nikdy nevstoupil na pobřeží v zátocě Golden Bay, a poražen odplul.

V roce 1769 k ostrovnímu světu, který upadl téměř v zapomnění připlouvá slavný kapitán James Cook. Ten se vydal z pověření britské koruny na cestu kolem světa na své lodi Endeavour. Cookovy styky s Maory byly mnohem přátelštější. Zmapoval celou zemi a sal zprávy o její fauně i flóře stejně tak jako o obyvatelích. Na ostrovy přivezl ovce, kozy, vepře a slepice a jejich prostřednictvím změnil život ostrovanů a odnaučil je kanibalství. V roce 1893 dává Nový Zéland, jako první na světě volební právo ženám.

Bývalá britská kolonie je nyní členem britského společenství (Commonwealth). Hlavou státu je stále ještě britská královna, kterou zastupuje generální guvernér.

### Populace

Více než 70% obyvatel žije v 16 urbanistických oblastech – městech.

1908 – 1 milion obyvatel

1952 – 2 miliony obyvatel

1973 – 3 miliony obyvatel

2003 – 4 miliony obyvatel

2007 – 40 milionů ovcí

A teď trocha o KIWI. Novozélandčané si říkají Kiwi. Ovoce je vždy Kiwi fruit. Ptáček je vždy Kiwi bird!

### Deník

Takže: první měsíc mého pobytu na jižní polokouli nebo jak někdo říká hlavou vzhůru jsme si dali rychlocestu od severu na jih (mapa viz. <http://www.reze.cz/foto/mapa.jpg>) . Myslím tím od severu severního ostrova na jih jižního ostrova. My, tím mám namysli mě, Filipa a Jirku.

<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=28>

A tu bych Vám tímto ráda přiblížila. Všechny naše potřebné a později i nepotřebné věci jsme i vezli v autě Mazda Capella, spali jsme ve spacácích kde se dalo i nedalo (rozuměj smělo i nesmělo) a užívali jsme si chvílemi drsného života, do slova a do písmene, na silnici.

29/3 a 30/3

Přílet do Aucklandu, sprcha a aklimatizace po 22 hodinách (10 Praha-Soul a 12 Soul-Auckland) letu z Evropy. <http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=3>

Procházka po Aucklandu, návštěva centra - Downtown, Ferry building, (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=2>), Sky Tower, Queen street („václavák“), Auckland Museum (Maorská kultura), Harbour Bridge (brána na sever).

Těsně před odjezdem z Aucklandu jsme si ještě zastavili na noční foto Acklandu z Harbour bridge s dominantou města Sky Towerem. (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=6>)

Vyrážíme na sever po silnici č.1, naším prvním velkým cílem je Cape Reigna.

Spíme asi hodinu cesty za Aucklandem na parkovišti téměř pod mostem. Kluci otvírají vodku a statečně zapíjejí počátek našeho putování.

31/3

Vstáváme brzy, silnice je rušná a doprava směrem na sever začíná houstnout už lehce po sedm hodině. Přes Whanganui a Kawakawa přijíždíme do malého městečka Opuu. Celý den mrholí a poprchává. Trajektem přes Bay of Island se převážíme do starobylého městečka Russell (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=10>). Za dob velrybářských známého jako doupě neřesti v Pacifiku, nyní zde však panuje venkovská idylka. Vzhledem k neustávajícímu dešti rušíme původní plán v podobě treku na Cape Brett a jdeme se zahřát a usušit do nejstarší restaurace na Novém Zélandu The Gables, kde si dáváme čaj a kafe. Spíme na verandě opuštěného (sezóna před pár dny skončila) plážového domku. Celou noc nás však budí bijící příboj, vedro ve spacácích a neodbytné kousání sandflies. Řeknu Vám kam se hrabou nájezdy norských komárů!

1/4

Vstáváme hodně brzy, žádné lenošení na cizím pozemku a další pokousání od sandflies nám za to nestojí. Děláme si 45km dlouhou vyhlídkovou jízdu podél pobřeží zátoky Waikare Inlet po (scenické) Old Russell Road. <http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=15> , která nás přivádí zpět do Whakapapy. V Kawakawě se tentokrát zastavujeme na vyhlášených (nejatraktivnějších v celé zemi) veřejných záchodcích pana Hundertwassera. Pokračujeme po silnici číslo 1 dál na sever. Přejíždíme po silnici plně klopených poloserpentin v horském pásmu Maungataniwha kousek za městem Mangamuka (ačkoli se ochladí a nám se zdá, že jsme vjeli do hor jeho výška je pouhých 383m n.m.) a těsně za Kaitai pokračujeme ještě po asfaltové cestě až do Te Paki. Již po nezpevněné šterkové cestě pokračujeme přibližně ještě 60km až k Sand Dunes. Zde zažíváme bezkonkurenční západ slunce, vznášející se nad mořskou hladinou, písčitém okolím v nízké oblačnosti hrající každou chvíli všemi možnými odstíny barev <http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=18>

2/4

Přespali jsme v Te Paki schovaní před deštěm pod stříškou osamělého informačního koutku. Vstáváme lehce po šesté ranní a vyrážíme znova na sever, tentokrát je před námi přesně 109km šterkové cesty protože odbočujeme na mys Cape Reigna. Okouzující východ slunce krátce po půl osmé je na tomto kousku novozélandského pořeží k nezapomenutí <http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=20> . Když se od majáku umístěného na mysu Cape Reigna podíváme k severu, uvidíme pomyslné rozhraní, kde se setkávají vody Tichého oceánu a Tasmanova moře. Vychutnáváme si tuto magickou chvíli. Škoda jen, že jsou kolem patrné postupující stavební práce. Připravují se veřejné záchody, informační centrum, obchod se suvenýry a asfaltová silnice až do Te Paki. Cape Reigna již brzy nebude klidným, osamělým a mírumilovným místem nabitým energií.

Tak a ode dneška nás čeká cesta jen a pouze na jih. Několik tisíc kilometrů. Po poledni odbočujeme na Ninety Miles Beach. Máme štěstí, je odliv a sjízdnost „silnice“ zcela závisí na přílivu a odlivu oceánu. Nejenže si tedy zaskotačíme s naším autem na pláži ale máme také možnost uhánět přímo na jih přes 100 km za hodinu. Ušetříme si tím motanici podél pobřeží <http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=21> . Opatrnost je však na místě, během šesti hodin se tu mořská hladina může zvednout až o 3,8m! Obloha je bez mráčku a užíváme si příjemných 25°C, při obědě sušíme spacáky, karimatky a navlhlé oblečení na jednom piknikových stolků v již zmiňovaném horském pásmu Maungataniwha kousek za nejsevernějším městem Zélandu Kaitaia. Tato oblast je

známá především pro les s damaronežmi (Kauri tree). Strom Kauri provází každého návštěvníka po celou dobu jeho pobytu na Novém Zélandu, takže si dovoluji jej popsat trochu podrobněji. (zdroj: <http://www.aotearoa.cz>)

Tento není ani nejvyšším, ani se nechlubí největším obvodem. Ale jeho gigantický kmen se od kořenů směrem ke koruně téměř nezužuje oproti kalifornským sekvojím a to ho řadí mezi největší existující stromy. Dokonce na množství vytěženého zpracovatelného dřeva je největším stromem na světě. Vyrůstá do výšky do výšky 30 až 60 metrů, průměr kmene dosahuje 3 až 7 metrů. Ve 40. letech 19. století se rozvinul další druh průmyslu využívající kauri - těžba pryskyřice - kopálu. Následujících 50 let tvořila pryskyřice v samotném Aucklandu vývozní materiál číslo jedna, který dalece předčil vlnu, zlato a kauri dřevo. Zkamenělá pryskyřice se sbírala a vykopávala ze země, kůra stromů byla nařezávána a tím se získávala čerstvá pryskyřice. Ta byla používána na výrobu kvalitních laků (až do začátku výroby syntetických laků, která ukončila veliký zájem o pryskyřici), její zkamenělá podoba (jantar) se používala také k tvorbě šperků (ty lze zakoupit opravdu v každém obchodě se suvenýry).

Za Lake Omapere odbočujeme po silnici č. 12 směřující na západní pobřeží. Opět se nacházíme v tom pravém a nefalšovaném Northlandu (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=22>), osamělém, idylickém, v kraji, kde jako by se zastavil čas. Přespíme v turistickém relaxačním městečku (něco jako naše Lipno) Omapere (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/99/&g=1&pic=23>).

3/4

V oblasti Waipoura Kauri Forrest vyskakujeme z auta abychom si prohlédli nejznámější obří damaronež Tane Mahuta (spolu s několika desítkami dalších turistů, které zde doslova sypou novozélandské cestovní agentury). Cestou přes Dargaville a Kauri Muzeum v Matakoho se napojujeme zpět na State Highway 1, a pokračujeme jak jinak než na jih. Počasí se škaredí a tak jen s nejnужnějsími zastávkami si to frčíme zpět až do Aucklandu. Ve Steak Housu si dáváme, na dlouhou dobu poslední pořádnou večeři a pokračujeme po „jedničce“ cca ještě dalších 100km než ulehne na krajnici slepé silnice.

4/4

Poklidná a osamělá silnička, vedle které jsme večer ulehli, se ráno stane rušnou cestou pro školáky a zaměstnané. Rachot motorů nás vzbudí krátce před sedmou. Zdravení trochu překvapenými místními obyvateli se rychle balíme a ujíždíme pryč. Přes průmyslové městečko Hamilton přijíždíme do Rotoruy (městečko i místní jezero mají stejné jméno). Příjezd do Rotoruy vždy zcela bezpečně poznáte, postará se o to všudypřítomný zápach síry. Již při vjezdu do města se nad silnicí vznáší mlžný opar vycházející z veřejných bahenních bazénů. Trávíme přes 4 hodiny ve Wildlife parku focením zvířátek (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=4>), užíváme si i krmení lvů (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=1>). Návštěva se protáhla i na dobu po zavírací hodině. Jsme tak zaujati čekáním na ten správný okamžik pro stisknutí spouště, že nás zde pracovníci parku nechají bloumat po parku i po zavírací hodině. Jen tak prohodí, ať za sebou zavřeme postranní vrátka až budeme odcházet. Pro Čecha neskutečný okamžik, pro novozélandčana situace, která není neobvyklá. Holt jiný kraj, jiný mrav! Navečer si procházíme centrum lázeňského města. Dnešek je trochu neobvyklý, spíme nedaleko promenády, v městském parku a na anglickém trávníku. Kryje nás jezero ze severu, dětské hřiště z východu, stromořadí z jihu a malý kopeček ze západu. Počasí je již stabilní ačkoliv cestujeme na jih (v evropských poměrech na sever) je stále tepleji a oblačnosti ubývá.

5/4

Ranní běžci nás záhy po rozednění v parku odhalují a tak neváháme a rychle naše měkké lóže opouštíme! Naší další plánovanou zastávkou je kousek před Taupem (taktéž jezero i městečko) Orakei Korako – Hidden Valley. Jedná se o aktivní geotermální oblast. Přejíždíme lodičkou k termálním jezírkům, bahenním bazénkům, gejzírům a terasám (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=18>). Nakonec čekáme u gejzíru s připravenými fotoaparáty přes dvě hodiny. Hlad, nuda a nakonec i všetečné otázky kolemjdoucích ve smyslu, vy víte něco co my nevíme? Nás odrazují a svůj boj s časem vzdáváme. Gejzír je sice aktivní ale v nepravidelných intervalech, nikdo Vám zde neřekne zda jej

uvidíte v plné nádheře, či zda holt dnes máte smůlu. My měli smůlu a tak se raději neohlížíme a odjíždíme. I tak návštěva stála za to! Do Taupa přijíždíme už navečer. Koupeme se v jezeře a spíme ukryti před stále nepřijemnější ranní rosou pod stromy na pláži.

6/4

Ráno je vlezlých 5°C vůbec se nám ze spacáků nechce. Naštěstí s východem slunce se výrazně oteplí a tak se nakonec ohříváme, sušíme a hlavně pokračujeme v našem putování. Po obědě přijíždíme do sopečné oblasti nejstaršího a nejoblíbenějšího NP Tongariro. Nejvyšší horou v parku a současně nejvyšší horou severního ostrova je Mt. Ruapehu (2796m), která se v zimě stává lyžařským rájem. Protože se tento vulkán schovává v mracích rozhodujeme se pro odpolední „výběh“ na Mt. Ngauruhoe (2290m), která má společné sedlo s Mt. Tongariro (1968m) (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=27>). Nakonec po výstupu, který nám trvá něco málo přes 1h, končíme pro dnešní den v pouze sedle. Počasí nám nepřeje začalo pršet a vrcholky obou vulkánů jsou zahaleny v hustých „nacucaných“ mracích. Užíváme si alespoň nádherné podívané do dalekého okolí (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=23>). Chvilí ještě čekáme ale počasí se spíše horší než lepší a tak zahajujeme sestup. Přejíždíme do nedaleké Whakapapa Village, kde si v místním Holiday parku (kempu) dáváme trošku drze „na hulváta“ sprchu. Spíme v Public Shelteru, kde je to sice zakázáno ale venku je vítr, že by jsi psa a Čecha ven nevyhnal.

7/4

Ráno se rychle balíme. Nejenže spěcháme na výšlap ale někdo nás napráskal a tak DOC Rangerovi musíme zalhat o nočním putování, únavě a nutnosti přespat v shelteru. Takže: dnes před sebou máme druhý pokus. Počasí se zdá být o trošku lepší než včera a tak vyrážíme na celodenní výlet. Jdeme ve směru Tongaririo Alpine Crossing Tracku ale u Esmerald Lake a Blue Lake se otočíme zpět a pak vystoupíme na jeden z vrcholů ... snad. Za sedlem, kam jsme došli již včera, naše cesta pokračuje, bohužel opět, v mlze. Po neutěšené holé pláni poseté sopečnými kameny a štěrkem se nacházíme v blízkosti Red kráteru, který nevidíme, jen cítíme díky silnému šiřičitému zápachu. Zde by jsme bývali byli viděli nejkrásnější pohledy z celého tracku a jedny z nejkrásnějších na celém Zélandu. Vidíme ale velký prd, respektive mlhu před námi a mlhu za námi. Neklesáme na duchu k čemuž nám dopomáhá neustálé citování Cimrmana Jirkou. Vystupujeme a pak sestupujeme k výše zmiňovaným jezerům (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=23>). Asi po 4 hodinách jsme zpět v sedle. Počasí se od rána vůbec nezměnilo. Po krátké dohodě se rozhodujeme zkusit štěstí a vystoupit (jak pevně věříme) nad mraky, na vrchol Ngauruhoe. Náročný výstup sopečným prachem a lávovým štěrkem, při kterém odpočítáváme výškové metry na vrchol, však není radostně zakončen. Nejenže Jirka již před několika desítkami minut přestal citovat z notoricky známých Cimrmanovských her ale jsme na kráteru a nad mraky jsme se nedostali. Teplota je na nule, fouká však silný vítr a mrholí. Velmi záhy zakusujeme na vlastní kůži Chill out efekt. Prostě a jednoduše mrzneme tak, že v rychlosti zvládneme vrcholové foto (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=25>) a spěcháme dolů. Po sedmi hodinách jsme zpět na parkovišti. Ve Whakapapě následuje vařící dvacetiminutová sprcha, teplá večere, sušení oblečení a přejezd pod Ruapehu, kde si pro dnešek nacházíme nocleh v závětrí u vchodu do opuštěné lyžařské ubytovny.

8/4

Ani ráno se počasí příliš nezlepšilo, čekáme v místním cafe baru, zda se dnes umoudří. Že by jsme alespoň vyběhli na Ruapehu? Nakonec „zdoláváme“ jen desetiminutovou vyhlídku, kde se před námi na chvíli vynořuje Ngauruhoe ... k našemu překvapení již pokrytá sněhem. Navečer náš boj s počasím vzdáváme a neprozkoumaný Tongariro NP zahalený v mracích opouštíme. Nemáme čas čekat. Ti z nás, kteří na Zélandu zůstávají si do svých budoucích cestovatelských plánů tento park prostě zařadí ještě jendou. Při západu slunce se nám pro tentokrát nepokořená Ruapehu ještě na chvíli odhalí (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=33>). Večer přejíždíme 170km po klikaté vedlejší a

chvílemi štěrkové cestě plné živých i již přejetých posumů k Taranaki NP. Po krátkém přemlouvání rychle stavíme stan, venku fouká, a v noci bude mrznout.

9/4

Probouzíme se do slunečného počasí, nikde na obloze není ani mráček ... až na jednu výjimku, za námi je hora zahalena v mracích. Dnes si tedy dáme jen procházku po místním lyžařském středisku. Mají tu jednu postarší kotvičku a dvě lana. Jedná se o soukromý skiklub. Vyzvídáme tedy informace o místních lyžařských poměrech od údržbáře: Půl metru mokrého sněhu někdy ani to ne a maximálně 200 lyžařů a to v sezóně. No sem si musíme přijet v zimě zalyžovat! V mracích se procházíme po okolí, teplota sotva přesáhne 7°C. Lezeme po laněch a zakoušíme život lidoopů šplhaje se všude možně i nemožně. Odpoledne trávíme v nedalekém městě New Plymouth, kde nakupujeme zásoby a procházíme si centrum. Slunce svítí hora je však stále zahalena v mracích. Na noc přejíždíme zpět do Taranaki NP k úpatí Mt. Egmont. Spíme ve vyhřátém foyer Visitor centra.

10/4

Klukům se večer nakonec podařilo dožahnout vodku takže se z vyhřátého příbytku vyhrabeme nakonec až před devátou hodinou. Na vrchol vyrážíme jako jedni z posledních kolem jedenácté. Počasí je dnes naštěstí mnohem lepší, jen pár světlých mráčků okolo hory, které se neustále rozpadají aby se za malou chvíli znova utvořily (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=43>). Filipa přepadla nemoc a slabost. Po chvíli výstupu si od něj bereme vodu a jídlo a vyrážíme pokořit horu ve dvou, za stálého citování Cimrmana Jirkou vyskáčeme pohodlné schůdky asi za 45 minut. Na chvíli je vystřídá travnatý pás a nakonec nekonečný, ubíjející a nudný lávový štěrk. V tom se doslova topíme 3 hodiny už bez Cimrmana (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=42>). Musíme projít oblačností, která horu obklopuje na hranici cca 2000 metrů nad mořem. Do kráteru se už dostáváme spíš silou vůle a díky podpoře sestupujících. Chvílemi šplhání do sopečné hornině připomíná bouldering. Z kráteru už jen „vyběhneme“ posledních 20 výškových metrů na vrcholek Mt. Egmont (2517m). Zde se nám naskytne pohled nejen na pod námi se vlnící oblačnost ale také obklopující Tasmanské moře (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=39>), Mt. Ruapehu a rozlehlou rovinatou zemědělskou novozélandskou zem. Sestupujeme dolů společně s vrcholovými spolubojovníky „angličanem“ a místní zdravotní sestřičkou Loren. Ta nás po šestihodinovém výletě velice mile překvapila. Prý jen díky nám dnes na vrchol vystoupila a odměnou tedy bude sprcha a postel u ní doma, pokud přijmeme. Neváháme ani vteřinu a její nabídku přijímáme. Stavujeme se na večeri v Take away, kluci večer u televize dávají pívko a pak usínáme jako mimina!

11/4

Takže ... i dnes lenošíme, zato v teplé posteli. Vstáváme po deváté a loučíme se s rozespalou Loren. Popojíždíme na nedaleké parkoviště u pobřeží, kde konečně uskutečňujeme velký úklid našeho pojízdného domova. Kluci spravují díru v kufru, protože pokaždé, když vjedeme na štěrk práší se nám uvnitř celého auta! A taky, potřebujeme už konečně zajet do myčky. Díru se daří nakonec zalepit asi kilometrem izolačky a hliníkovou příkrývkou určenou pro první pomoc raněných. Přebalujeme batohy, uklízíme uvnitř „obýváku“ i ve „skříni“. V prádelně vypereme naše propocené trička. Chystáme se opustit severní ostrov jako noví! Pozdní oběd vaříme kousek za městem při pobřeží a nedaleko rafinerky. Výhled máme na ropnou plošinu. Novozélandská idylka. Využíváme plotu k dosušení vypraných (a hlavně voňavých) věcí! (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/98/&g=1&pic=44>) Jedeme na jih a po levé ruce máme ještě několik kilometrů otevřený pohled na z ploché krajiny vystupující Mt. Egmont. Odpoledne, těsně před západem slunce, kdy se jako vždy oblačnost roztrhá a vrchol se na chvíli odhalí, děláme ještě poslední fotky této magické hory. Po osmé večer přijíždíme do Wanganui, nasvětlená fontána v parku, na kterou jsme my a naše fotoaparáty naladěni je vypnuta, nenašli jsme ani uspokojivé místo k přespaní a tak popojíždíme za město, kde uleháme do výklenku mezi dvěma ploty všudypřítomných pastvin. Dvě krásy pozorují náš noční rituál příprav ke spánku, jako ve world class cinema!

12/4

V noci byla pěkná zima, přišel i přízemní mrazík a tak nám z vyhřátých spacáků koukají jen nosy, vůbec se nám nechce vylézt. Hlad a myšlenky na teplý čaj nás však popoženou. Lehce po půl sedmé nasedáme do auta a míříme do městského parku na kopci (sluneční paprsky nás zde na vyvýšeném místě velice brzy rozejdou) kousek od centra. Při pohledu na probouzející se městečko pod námi a pomníky padlých vojáků v 1. a 2. sv. válce, válce v Koreji a Vietnamu sušíme navlhle spacáky a snídáme. Po půl deváté vyrážíme na jih, směr Wellington – hlavní město NZ. Původně jsme si chtěli udělat alespoň krátkou procházku centrem ale trajekt jede ve 13:00 (je 12:30) a další až ve tři ráno. Takže v rychlosti kupujeme lístky, nalodujeme a za chvíli už se plavíme. (Platíme cca 200NZD za auto a tři osoby). Obědváme a dobýváme, neustále prázdné baterky. Do centra městečka Piston, které se nám vůbec nelíbí, vjíždíme pouze na nákup potravin a plynu do vařiče. Na jih pokračujeme po Queen Charlotte Drive. Jde o silnici, která prochází nejpůvabnější novozélandskou krajinou a vede asi 40 km po dél divoce rozeklaného pobřeží. Napojujeme se na state highway 6 a přijíždíme do Nelsonu. Za tmy už jdeme do Macdonalda na „kafé“. Konečně se nám daří přetáhnout veškeré hry Cimrmana do GPSky, která nám slouží jako MP3 přehrávač při našem putování. Updatujeme web a fotky, plánujeme další cestu, bookujeme a plánujeme Abel Tasman Trek. Dnes snad bude v noci tepleji, teploměr ukazuje kolem 16-ti stupňů. V půlnoci uleháme do parku kousek za vchodem do regionálního muzea, to je zítra zavřené, takže můžeme bez obav vyspávat.

13/4

Přes Rabbit Island (pláž a park, kde mimo picnicujících novozélandčanů nevidíme ani ucho natož králíka) Projíždíme okolo četných ovocných plantáží a vinic, pro tuto oblast typických až do městečka Motueka. Dokupujeme zásoby na trek a protože jsme na úrodném severu ve Vegi self servisu kupujeme obrovské tašky s jablky a hruškami za babku, které nám na pár dní vystačí. Pokračujeme do výchozího bodu Abel Tasman Treku Marahau kde zjišťujeme podrobnosti a naneštěstí se informujeme i o předpovědi počasí. Zítra má prostě a jednoduše přijít několikadenní sprška. Zhodnocujeme všechna pro i proti, nakonec se rozhodujeme alespoň pro dvoudenní cestu. Vracíme se do Motueky, kde na pláži dáváme pozdní oběd a chvíli se poplakuje nedaleko ptací rezervace. Na nebi ani mráček, nechce se nám věřit, že by se počasí mělo zkažit. Spíme u koňského výběhu schovaní před rosou pod stromem.

14/4

Zabaleno a vše připraveno, v devět už jsme na startu treku. Nejdříve jdeme po pobřeží, za chvíli vystoupáme do buše a lesa, cca 50 výškových metrů nad moře. Cesta (zpevněný štěrkový chodník) vede podél pobřeží. Otvírají se pohledy na okolní ostrůvky a zátoky. Dáváme si odbočku ke Kleopatru's pool (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/97/&g=1&pic=3>) ale cestou zpět (chvilku po poledni) začíná poprchávat, je to příjemné zchlazení, zatím jen nasazujeme pláštěnky na batohy abychom věci udrželi suché. Do hodiny už ale leje jako z konve. Z nebe padají provazy vody. Ani pod stromy nenacházíme úkryt. Durch jsme za pár minut, do goretexových bot nám nateče horem, tak tohle je na plavky. Přicházíme po pěti hodinách do Torrent Bay. Nemá smysl pokračovat, úkryt na svačinu nacházíme na verandě opuštěného plážového domku. Fouká vítr a lijavec už trvá něco přes dvě hodiny. Všude na zemi jsou kaluže, zítra má být počasí ještě horší podle předpovědi, dnes to měly být jen spršky, no to si nedovedeme ani představit, co bude zítra padat! Zvedá se vítr a v dílce bouří. Rada starších se rozhoduje zaplatit Vodní taxi zpět k autu, nemá smysl pokračovat. Později se ukázalo, že to bylo jediné dobré rozhodnutí, takhle přšelo v kuse tři dny a okolí Nelsonu postihly místní záplavy. Ve čtyři přijíždí naše kocábka, promrzlí si to upalujeme po vlnách do Marahau. Překvapením nám je neplánovaná plavba s delfíny. Najednou jich jsou desítky kolem naší lodi, jakoby se předváděli, skáčou a dovádí v bezprostřední blízkosti trupu naší lodi. Narychlo vytahujeme foťáky. (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/97/&g=1&pic=5>) Je to nádherný zážitek, který nás vnitřně zahřívá a při kterém se prostě zastavil čas! Jako omámeni vystupujeme a chvíli nám trvá než zjišťujeme, že Filip skvěle zařídil odvoz z pobřeží ale někam úplně jinam. Jsme asi 10km od Marahau v turistické oblasti

Kaiteriteri. A tak se obětuje, vyrazí stopovat pro auto. Renča s Jirkou se jdou převléknout a ohřát do místní kavárny. Městečko je velice komerční, spousta krámků, hotelů a adventure center. Večer se vracíme do Nelsonu, lijavec pokračuje, Filip našťestí ví o BBH welcome homu a tak zajíždíme přímo tam. Ubytování v domě staršího novozélandského páru je jako sen. Teplá domova, sprcha, kuchyň, čaj, příjemné popovídání a prostředí vůbec. Jirka se pustil do palačinek, voňavých a křupavých, mňam! V půlnoci nás vzbouzí venku burácející bouřka a vítr prohánějící se okolo domku. Zachumláme se do voňavých a teplých peřin a se škodolibým úsměvem na tváři v měkké postýlce znova usínáme!

15/4

Po noční bouřce se počasí ráno trochu udobřilo ale stále mrholí nebo poprchává. Nikam tedy nespěcháme, vychutnáváme si tradiční snídaní v teple, příjemném prostředí u stolu s hrníčky, talířky a příbory. Rozhodujeme se neriskovat, dosušit veškeré vybavení a tedy přespat ještě jednu noc. Půjdeme se tedy dnes podívat do centra Nelsonu, napsat domů pohledy a třeba stihneme i to kino. Kluci zaskočení včerejší sprškou dokupují ještě nějaké vybavení nutné do deště v jednom z outdoorových obchodů, procházíme podél jednoho z místních parků, kde rozvodněná řeka dosahuje výšky mostu a zaplavuje okolní piknikové plácky s veškerým vybavením. Až další den z novin se dozvídáme o místních povodních. Obědváme v pouličním thajském fastfoodu a pomalou procházkou přes knihkupectví, fotoobchod a flightcentrum se dostáváme do kina. Dávají Bonneville a tak se nám zdá celkem vhodné nechat se při našem putování po Zélandu inspirovat postarší trojicí žen, které se vydají napříč USA za dobrodružstvím. Kinosál provoněný popcornem je maličký (2 řady po 10 sedadlech) a útulný. Sedadla jsou obrovská, pohodlná a kožená se spoustou místa kolem dokola, zaručeně se při sledování nebudeme vrtět! No a tak jsme všichni čtyři seděli zaskočení tím vším sami v setmělé místnosti a čekali na nášup hlasitých reklam a upoutávek. Ten se však k našemu překvapení nekonal. Asi dvě minutky po zahájení filmu do sálu přispěchal ještě postarší novozélandský pár. Večer se navracíme do teplého domova Sama a Joan. Uleháme celkem brzy, chceme ráno vyrazit včas, počasí nepočasí, jsme usušení a není na co čekat, musíme na jih!

16/4

Jaké je naše překvapení, když ráno zase neutěšeně prší. Opouštíme teplý „domov“. Cestou směrem na St. Arnaud, vstupní bránu do národního parku už zase leje jako z konve, zde ve visitor centru zjišťujeme, že počasí nebude ani následující dny lepší. Chceme v NP Nelson Lakes jít track přes Mt. Robert. (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=10>) Rozhodujeme se jeden den si počkat na počasí. Takže si dáváme procházku (Bunnyho Track poloostrovem) buší u přilehlého jezera Rotoiti. Ohromí nás barevné hlasy zpívajících snad desítek druhů novozélandského ptactva, které se snažíme, povětšinou marně, ulovit našimi objektivy. Deštivé odpoledne doklepeme v místním café, ze kterého nás vyhazují už v sedm, přemísťujeme se tedy do nedalekého visitor centra, kde pod zastřešeným ochozem, který nás v noci snad ochrání před deštěm a neutichajícím větrem, vaříme „čičnany“.

17/4

Před půl sedmou už se soukáme ze spacáků do chladného (5°C) a vlhkého rána. Musíme si pospíšet než otevřou. Už neprší jen mrholí ale mraky jsou velice nízké, nacucané a převalují se přes hřebeny okolních hor. Nemá smysl vyrážet nahoru. A tak popojíždíme cca 30 km probouzejícím se vlhkým novozélandským venkovem (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=7>) k jezeru Rotoroa. Zde tedy zakusíme náš první opravdový bushwalk se vším všudy, hlavně vlhkem a sandflies (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/97/&g=1&pic=11>). Naštěstí jdeme jen na lehkou proto že jsme tak neohrabaní, že se vracíme praštění do hlavy, s vymknutými kotníky a také několika více či méně nebezpečných uklouznutích po nacucaných a mechem pokrytých kořenech. Každopádně obohacení na těle i duši. Vaříme pozdní oběd zpět v St. Arnaud a ohleduplni k Jirkovi a jeho krátké návštěvě Zélandu měníme zítřejší plán pouze na jednodenní trek na Mt. Roberta. Pak pofrčíme na jih, to nejlepší nás teprve čeká! V Alpine lodge se sušíme, dobýváme a kluci odlehčí barovou ledničku o dvě lahve místního bílého vína. Prohodíme pár slov s majitelem a pak se přemísťujeme zpět do přístřešku visitor centra. I

dnes nám bude ložnicí, naštěstí opilí kluci sami zavrhlí možnost přespání v dětských prolézačkách, ta je pro ně v tomto stavu obzvlášť nebezpečná!

18/4

Dnešní ráno je ještě horší než včerejší, mraky se válí ještě níž než včera. Zdravíme se při chladné snídani u piknik stolku majitele Alpine Lodge a po krátké poradě, ukončené deštěm, balíme a vyrážíme na jih! Celou cestu do Westportu jsou silné přeháňky doprovázeny větrem. Musíme jet velice pomalu a opatrně, auto se nám mlží (topení stále nefunguje) a stěrače se nestíhají vypořádat s přílivem vody na našem čelním skle (na rozdíl od topení, fungují). Přes Westport a drsné a osamělé západní pobřeží přijíždíme do Paparoa National Parku a jeho centra ve vesničce Punakaiki na pobřeží. Hlavní atrakcí tohoto nejmladšího parku na Novém Zélandu (založen 1987) jsou skály vypadající jako obrovské koblíhy poskládané přímo na pobřeží (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=3>). Silný vítr a vlnobití vytvářely tento úkaz po staletí a při přílivu a rozbouřeném moři (který jsme o pár hodin minuli) voda stříká ze sklaních dutin. (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/97/&g=1&pic=19>). Přes Hokitiku přijíždíme pozdě v noci pod Franze Josefa, stavíme stan, Filip spí v radlici nedaleko zaparkovaného bagru. V noci mrzne až praští.

19/4

Celi zmrzlí čekáme nervózně na východ slunce a přejíždíme k jezeru Lake Matheson (naštěstí několik desítek minut před prvními Kiwiexperience autobusy narvanými turisty k prasknutí). Zde rozmrzáme, a to nejen procházkou kolem jezera ale i jedinečnými pohledy - odrazy Mt. Cook & Mt. Tasman od vodní hladiny jezera. Tento pohled je jedním z nejznámějších pohlednicových motivů Nového Zélandu (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=11>). Rozkládáme stany a spacáky k dosušení a vydáváme se do místního café na snídani. Před polednem se vydáváme pod Franze Josefa, kde si dáváme „Filipův trek“ k ledovci. Nebudu raději popisovat lanové mosty, překročení zákazů vstupů, šplhání po zbytečném zbořeném mostu a chůzi vyschlým korytem ledovcové řeky, které dozajista není oficiálním trekem pod ledovou masou. Každopádně to, co jsme viděli a zažili prostě stálo za to. Ledovec se nad námi tyčil jako skála. Každopádně jsme si vědomi, že je to neskutečná masa tajícího a pohybuujícího se ledu (o tom nás přesvědčovaly malé úlomky chvíli co chvíli utrhnoucí se a padající do řeky). Modrá řeka tajícího sněhu a ledu burácí všude kolem. Nepochybně každého z nás tento moment prostě pohltil (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=13>)! Slunce zašlo za okolní vrcholky hor a v údolí se rozprostírá chladný ledovcový vzduch. Spěcháme na parkoviště. Už zbývá jen uvařit večeři, odpojit čidla (pohyb=světlo) ve foyer visitor centra a šup do spacáků.

20/4

Na Copland Trek nevyrazíme zrovňinka v čas. V 11 hodin vyrazit na, v průvodcích uváděný, 7 hodinový trek je smělé. Ten začíná asi 30km jižně od Fox Glacieru u městečka Karangarua a vede kolem blankytně modré řeky Copland River (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=4>) přes brody a lanové mosty až k chajdě (angl. Hut) Welcome Hut. Cestu jsme s plnou polní (cca 15 kg v batohu – jídlo, stan, spacák a fotovýbava) zvládli za 5 hodin a to jsme stavěli na oběd! Tento trek je také výjimečný tím, že je většinou zakončen koupáním v přírodních termálních jezírcích (37-42°C). Neváháme a k naší radosti se připojujeme k dvojici koupajících se dívek. K našemu milému překvapení se jedná o sympatické češky. Cestují ve čtyřech jejich manžel a kamarád jsou na cestě z Copland Passu – výchozí bod a pokračování Copland Treku – k hoře Mt. Cook a chcete-li i na druhou stranu jižních Alp. Snad hodinu povídáme, vyměňujeme si zkušenosti a užíváme zasloužené teplé odměny. Bazénky střídáme poleháváme v bahýnku na dně a užíváme se pobytu bublající vodě (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=5>). Prohřátí večer vaříme večeři v chajdě a jdeme stavět stan. V noci bude na sto procent mrznout a tak už teď se nemůžeme dočkat ranní teplé koupele! V noci má Jirka neskutečně štěstí, odbíhá na záchod a vidí jako jediný z nás opravdového živého KIWIHO z masa a kostí (dosud jsme viděli vycpaného v muzeu, několik set plyšových, gumových a dřevěných v obchodech se suvenýry a taky nakreslených na cedulích)! Nemá důkaz ale my mu věříme ☺

21/4

Z bazénku vylézáme až po desáté, děláme si pozdní snídani, kocháme se pohledem na okolní hřebeny a vrcholky sousedící s Mt. Cookem – nejvyšší horou Nového Zélandu 3754m n.m. - a v poledne se loučíme se Sally z DOC (Department of Conservation), která ma Welcome Hut na starosti a míříme zpět d rušného údolí. Už se zatahuje, odpoledne má pršet, a tak si dáváme jen jednu pauzu a přidáváme do kroku. Trek zvládáme za pohodové 4 hodiny, následuje ještě koupání v ledové řece a pak, jakmile se rozprší jsme připraveni vyrazit zase o kousek dál! Loučíme se se sympatickou čtveřicí, máme podobné plány na cesty ale setkání by bylo nejspíš jen záležitostí velké náhody! Navečer přijíždíme do Wanaky, ještě stíháme rychlý nákup v New Worldu a pak míříme do Thajské restaurace. Filip jde na návštěvu do Backpackeru, de přebýval, než jsme přijeli. Přenocujeme na břehu jezera přímo u visitor centra, schovaní před větrem a případným deštěm. Hvězdy však svítí celou, po dlouhé době teplou, noc.

22/4

Wanaka je prostě nádherná, všechno kolem září podzimními barvami (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=17>). Vrcholky nedalekého Aspiring NP jsou zasněžené a dotváří klasickou novozélandskou atmosféru. Filip jde navštívit všechny známe ve backpackeru zatímco Renča a Jirka si dávají podzimní pohodovou procházku podél jezera, až k viničím. Jirka dokupuje poslední suvenýry pro rodinu, známe i neznámé a s melancholií v hlase společně hodnotíme a debatujeme o právě prožívaném dobrodružství. Ani jeden z nás nelituje cesty sem do země dlouhého bílého mraku. Odpoledne jdeme do Puzzling worldu, kde nejdříve si prohlížíme hologramy, procházíme místností, kde jsou obličej, které Vás všude sledují, pak pokojem iluzí a nakonec nakloněným pokojem, kde voda teče do kopce a věci mezi stropem a podlahou jsou prostě naruby. Na určitě hodinu se ztrácíme v největším moderním bludišti na světě. Pobavení, relaxování ještě „odskakujeme“ na římské veřejné záchodky (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=22>). Navečer hledáme ještě prádelnu a náhodou u jednoho z backpackerů narážíme na čtveřici Čechů z Coplandu. Také se chystají na „velké prádlo“. Kluci odskakují se six-packem (plechovek s pivem) na BBQ za známými, Renča si dává procházku noční Wanakou. V plánu je přespat tak, jako včera. Kluci se však vrací nad ránem a protože se jim nechce do studených spacáků, rozhodují se pro noc v autě. Ta však nemá dlouhého trvání, místní policista je v půl šesté vykazuje ven (stejně jako několik nocujících na parkovišti, kde je to zakázáno). Setkáváme se až ráno.

23/4

Takže v sedm už frčíme zamrzlým údolím po šterkové k Aspiring Ridge. Na parkovišti a výchozím bodu k našemu dalšímu naplánovanému treku (ledovec Rob Roy a nebo Aspiring hut oboje cca 3h cesty tam) už ale svítí sluníčko. Má to však jeden háček, klukům se po probdělé noci nechce ani balit batohy natož někam vyrážet. A tak záhy putujeme už rozmrzlým údolím zpět. Loučíme se s pohledem na Rob Roy (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=23>) a pokračujeme po šterku proplétaje se právě probuzeným skotem – jak typické a novozélandské (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=19>). Ve Sanace kluci dospávají na pláži a na kamenech se vyhřívají jako lachtani. Po 4 hodině se vypravujeme do Queenstownu – hlavního města dobrodružných sportů. Svěží rytmus městského života na břehu jezera Wakatipu je pro nás živou vodou. Večeři dáváme ve fastfoodu, procházíme místí nákupní třídu, večerní kávu dáváme v Stardbustu. Večer popojíždíme za město (Filipovi se „podaří“ trefit „konečně“ possuma), spíme po dlouhé době sami nedaleko jezera na měkoučké trávě, v noci mrzne, už jsme si zvykli.

24/4

Jsme celí navlhli, zachumláni ve spacácích čekáme až nás začne sluníčko rozehrívát, ačkoliv už by dávno mělo začít, nic se neděje a nám je pořád pekelná kosa. Zanedlouho, nejstatečnější z nás, který vystrčí nos ze spacáku, zjišťuje, že si stíníme autem a ležíme tedy v jediném místě v širokém dalekém okolí, kterého se ještě sluneční paprsky neměly šanci dotknout a nezačaly jej tedy rozehrívát. Rychle

tedy vyskakujeme ven a už „akumulujeme“ teplíčko. Jirka se snaží ukončit přípravy a začíná balit. Nikam nespěcháme, vaříme oběd, relaxujeme a kde se vzala tu se vzala mezi námi výborná nálada. Náš odjezd poodkládá vybitá baterka v autě! Řešení problému zabírá přibližně hodinu, Snažíme se stopovat zastaví snad každý ale až cca desáté auto má startovací kabely. Motor naskakuje a my vyrážíme směr Glenorchy, kde dáváme jen kratičkou procházku po okolí (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=19>). Večer jsme zpět v Queenstownu a setkáváme se Tomášem-Globusem a jeho přítelkyní Kate, jejichž přípravy na odjezd do jižní ameriky právě vrcholí. Nocujeme na matracích v jejich dodávce. A je na prodej ale Renča nakonec nekupuje. Každopádně večer s tímto odhodlaným čechem nám vlije zase trošku optimismu do života!

25/4

Ráno v klidu snídáme a jdeme se projít do Queenstown Gardens, kde postarší novozélandčané, oblečení dle etikety, hrají venku na umělých trávnicích bowling. Odjíždíme za město, kde na kopečku s výhledem na Queenstownské letiště vaříme Jirkovi poslední těstoviny s brokolicí zatímco on finišuje své snažení v oblasti zabalení všech věcí do batohu. Ale pak už nezbyvá než sjet na letiště a rozloučit se! V Aucklandu ho čeká noc a pak už několikahodinová cesta přes Soul do Vídně. Tak tedy Díky a šťastný let!

S Filipem vyrážíme na Milford Sound, počasí nemá být zrovna nejlepší ale chceme ještě společně cestovat. Projíždíme Te Anau a v půlnoci stavíme stan na jednom z DOC kempů a hned po náročném dni usínáme. Právě jsme na kraji Fjordland NP, která nabízí návštěvníkům nejznámější novozélandské několikadenní treky – Milford Track a Kepler Track (my si je z důvodů špatného počasí na prahu zimy a nedostatku času necháváme pro tentokrát ujít, snad se sem vrátíme na jaře)

26/4

Vstáváme na východ slunce, ten se však moc nekoná, mraky se válí všude v údolí. Naskakujeme do auta a pokračujeme s výhledy na ledovce, hory a dravé horské řeky k Homer tunelu, vchodu do nitra jednoho z nejznámějších fjordů. Charakteristickým znamením Milford Soundu je 1692 metrů vysoký Mitre Peak, nejvyšší hora na světě, která ční přímo z vody (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=20>). Až příliv přeruší naše snahy o co nejlepší fotografii – Filip zase vyhrál! Roje všudypřítomných sandflies – muchniček – jsou tak nepříjemné, že obědváme opět v autě. Cestou zpět se konečně setkáváme s drzým papouškem Kea, který nejenže loudí něco k snědku ale také řádně „kontroluje“ naší kapotáž (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/1/&g=1&pic=21>). Za tunelem se ještě zastavujeme a kocháme pohledem na Mt. Gertrudu. Večeříme již zpět v Te Anau, toasták a slaninu v autě ale zato při západě slunce u stejnojmenného jezera. Pro mě jeden z nejkrásnějších momentů. Vyhlížíme si rozestavěny baráček s „neodolatelným“ přístřeškem před hlavním vchodem jako nocleh. Jedná se spíše o rozparcelovanou louku, kde je jeden domek skoro hotový a jeden se teprve začíná rýsovat podle dřevěného „lešení“, které se brzy stane nosnou konstrukcí celého „papírového“ domku – jiné se tu ani nestaví, žádná dvojí okna, žádný beton, žádná izolace! Uleháme do zákoutí a v závětrí usínáme jako mimina, po několika dnech zase krásná teplá noc!

27/4

Je 7:30, vzbudí mě auto, které zaparkovalo před „naší“ garáží! Vzbouzím Filipa, zatímco nám překvapený dělník přeje good and fresh morning ☺. Říká ať nespěcháme a odchází do domku připravovat vše potřebné pro pokračování stavby. On se snad ještě cítil trapně, že nás vzbudil, nebo co? ☺. V Rychlosti balíme, omlouváme se a loučíme, Pohodový týpek po celou tu dobu však nerušeně vybaluje sádrokarton a nakonec nám přeje šťastnou cestu. Spěcháme na sever, od rána se na silnici převalují mraky a tak snídáme na cestě až když se trošku oteplí. V Queenstownu jsme po poledni, začíná pršet a tak přes Cromwell, kde si na veskáči „půjčujeme“ žárovky a termostat do našeho auta pokračujeme k jezeru Dunstan, kde trávíme odpoledne. Filip se snaží zprovoznit topení, protože poslední večery v autě opravdu mrzneme a Renča vaří sladkou rýži jako odměnu. Kolem třetí se jako

hladoví psi vrháme na ešusy a vůbec trávíme jedno z posledních společných odpolední na cestě Zélandem. Široko daleko kam naše oči dohlédnou se táhnou vinice různých druhů a odrůd vín. Přejíždíme přes Omaramu, rodiště Merina – ovčí vlny a nyní velice populárního funkčního prádla nejen pro sportovce. U jezera Pukaki už zase začíná poprchávat a na cestě do Mt. Cook village pro jistotu leje jako z konve. Mount Cook (Aorangi) National Park v srdci jižních Alp je bezesporu klenotem v koruně novozélandských národních parků. Nejvyšší novozélandskou horu Mount Cook, dosahující výšky 3754, nazývají maorové Aorangi, což v překladu znamená „hora, který proráží mraky“ (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=27>). Jenže tyhle nízké a deštěm nacucané mraky prostě neprorazí. V Café baru opravdu čirou náhodou potkáváme, no zkuste hádat, čtveřici Ciopland-čechů. K oboustrannému pobavení si vyměňujeme telefonní čísla, zážitky a pár vtípků o našem dalším společném setkání. Dávají nám tip na přespání v shelteru (se sprchou), který kolem půlnoci za neutuchajícího lijáku lehce nacházíme, a kde nejen před deštěm ale i chladem a silným větrem nacházíme útočiště. Za úpění dřevěného příbytku, který snad každou chvíli vzlétne, toho moc nenaspíme ale jsme v suchu a teple.

28/4

Filip je z brzkého vstávání trošku rozmrzelý a zatímco já se nedočkavě vrhám do sprchy, snaží se o dospání v autě. Venku už to vypadá „jen“ na přeháňky. Každopádně na trek to není. Renča vyráží do Sid Edmund Hillary Alpine centra – resp. muzea ale pak už vyrážíme zpět podél jezera na „osmičku“, neustále se však ohlížíme, zda alespoň na chvíli Mt. Cook nezahlédneme. Na chvíli vykukuje a když se mraky rozestoupí, zastavujeme a fotíme (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=31>). Nikam nespěcháme na břehu jezera Pukaki si počkáme na západ slunce (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=28>). Přejíždíme kolem jezera Tekapo k nejlepšímu nočnímu příbytku celého našeho putování. Našli jsme střechu nad hlavou a ještě na měkkém, naplněný seník je luxus. Rozehřátá střecha funguje jako kamínka po celou noc, spíme na měkkém a ještě v závětrí!

29/4

Ráno nás probouzí neutuchající štěkot psa. Rozmrzelý farmář pod námi obchází naše zaparkované auto a očividně hledá nás - vetřelce. V seníku se příkrčujeme a pozorujeme jeho marnou snahu. Nejspíš by nám popřál dobré ráno, kdyby věděl, že jsme jen přespali ale vypadá podezřívavě, má strach o svůj majetek, pozemek a nedaleké stádo. Nic neriskujeme a nosy nevystrkujeme a čekáme až ho hledání omrzí, balit začneme až když je daleko na silnici a pokračuje v ranní kontrole. Jedeme na výlet kolem jezera (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=32>), které nás okouzlí hrou stále se měnících barev. Její příčinou je jemný prach pocházející z ledovcové suti, splavený některou z mnoha horských říček do jezera. Večer přijíždíme do Christchurch (<http://www.reze.cz/?p=foto/90/96/&g=1&pic=35>) kde přespáváme v univerzitním parku Canterbury university.

30/4

Nakupujeme jídlo, SIM kartu do telefonu a nakonec i auto, čímž přípravy na můj několikaměsíční pobyt v Hanmer Springu začínají i končí. Tím také končí naše společné měsíční putování Zélandem.

S Filipem se neloučím ještě dva týdny společně trávíme v Hanmer Springu – mém budoucím působišti, pracovišti, bydlišti a zimním útočišti ... ale to je jiná pohádka

<http://www.reze.cz/?p=foto/90/95/&g=1&pic=1>

Více na [www.reze.cz](http://www.reze.cz)

Super fotky (nejen) ze společného cestování naleznete také na [www.philipfotos.com](http://www.philipfotos.com)